

گواه گیری

گواه در لغت به معنی شاهد است و گواه گیری یعنی شاهد گرفتن برای پیوند زناشویی بین زن و مرد. گواه گیری (مانند سدره پوشی) از مهمترین جشنهایی است که برای افراد زرتشتی برگزار می شود و در دین زرتشتی کاریست پسندیده.

عروس در مراسم گواه گیری لباس سبز رنگی در بردارد و تور سبز رنگی صورتش را پوشانده است، داماد کلاه سبز دامادی بر سر و دستمال سبزی بر شانه راستش آویزان است و در کنار عروس می نشیند. در این مراسم حداقل ۷ نفر برای گواه بودن باید حضور داشته باشند. موبد با خواندن قسمتهایی از اوستا مراسم را آغاز می کند و در ادامه از عروس و داماد پرسش می کند که همدیگر را به همسری می پذیرند یا خیر و بعد از آن اندرزهایی را به آنها برای زندگی آینده شان می دهد. آنچه بر سفره گواه گیری می نهند:

لرک: همانگونه که در دیگر سفره ها مشاهده می کنید مجموعه ای است از خشکبار که بعد از اجرای مراسم بین افراد شرکت کننده در جشن تقسیم می شود و البته با توجه به فصول مختلف سال متفاوت است و نشانه ای است از فراوانی و فراخ روزی.

قند سبز: قند سبز نمادی از خوشبختی و سبزیختی است رنگ سبز که به جزء قندسبز در لباس عروس، کلاه و دستمال بر روی شانه داماد نیز دیده می شود همین منظور را می رساند.

انار شیرین: در این مورد چند دیدگاه وجود دارد. برخی آن را نشانه همبستگی می دانند و عده ای آن را علامتی برای فرزندان زیاد می خوانند البته شیرین بودن آن نمادی است از شیرین کامی.

دستمال ابریشم: نشانه ای است از نان آوری و دست پر برگشتن به خانه.

شمع، لاله و مجمر آتش نمادی هستند از دانایی، روشنایی و راستی و پاکی در زندگی.

کشتی: نشانه ای است از زرتشتی بودن زن و مرد.

کتاب اوستا نشانه ای است از همیشه به یاد خدا بودن.

قیچی نشانه ای است از گشایش در کارها و همچنین اینکه زن و مرد هر کدام همانند دو لبه قیچی باید با هم همکاری کنند تا در زندگی پیشرفت داشته باشند.

تخم مرغ: زایش و باروری.

برنج یا جو: نشانه برکت و تداوم زندگی.

نخ و سوزن: نمادی است از جلوگیری از گسستههای به وجود آمده در زندگی و از بین بردن آنها.

گلاب نمادی است از خوشبویی و طراوت.

آینه چشم روشنی و یکرنگی و با ایمان بودن را به یاد می آورد.

آویشن و برگ گل سرخ نمادی از مهر و خوشبویی و سلامت می باشد.

سرو نشانه جاودانگی و پایداری در زندگی است.